

ישבנו על שפת הכינרת, רגועים וחולמיים -

ביצים קשות. כימט אכלו גם אותי כתוספת לארוחה.

לב פתוח במטבח

בעיית הבישול מצאה את פתונה. קיבלנו טיפ שבקיבוץ השכן מרשים להיילים להשתמש בסידורי המטבח. יוצאת משלחת למשק, בראשות רב-סמל ירוחם, למשש את הדופק. המישוש עולה יפה. חיכו לנו. מוכנים לעזור. למחרת אנו יוצאים למטבח — הרב-סמל, סמל הרכב יוסי, ואני. במטבח של הקיבוץ שולטת חייקה, חברה מבוגרת ופעלתנית. היא מקבלת אותנו כמו אמה טובה. נותנים לנו הכל. מקום במקרר לאיכסון, סירים לבישול, והעיקר... ייעוץ מקצועי. רק שתנקו תמיד אחריכם ולא תשאירו לכלוך, מזהירה חייקה. אנחנו מוכנים אפילו ללקק את הקירות. רק לא לראות יותר ביצים קשות.

לקיבוץ יש גם מאפייה. שם מולכת מלכה האופה. היא מתנדבת לאפות לנו עוגות מהפרודוקטים שלנו. היינו מחבקים אותה מרוב שמחה, אבל כלב זאב ענק העונה לשם פטרי מביט בנו בזעם עצור.

היום אוכלים כמו מלכים. בשר מאודה ומתובל, שתי מנות נוספות, מרק וקומפוט. בערב יהיו אפילו עוגות. בעוד אנו מעמיסים את מיכלי האוכל על הנג, ניגש אלינו יוסף החצרן, מנגב את משקפיו, ואומר: "בואו איתי רגע". באנו וקיבלנו שני ארגוני ענבים. רק תחזירו את האריוות."

לא יודעים מה להגיד. ממש מפנקים אותנו. לפני שאנחנו יוצאים לדרך הוא מוסיף: "שמענו אתכם בלילה, ישבנו במיקלטים". מסתבר שעשינו לנו שם טוב. אין סודות בעמק

בחורים שלנו בחבלנים והם מחכים עתה לשווא לפצצות המרגמה שתסומנה את דרך הנסיגה. מחכים למטח זיגואל שישתק את עמדות הלגיון המחפות על החבלנים. הם מחכים והפצצות אינן נוספות. מרחוק נשמעת אש מקלעים. "ארבע מוכן!" נשמעת לפתע הקריאה מתוך החושך למטה. "אחד מוכן" עולה קול נוסף. גם שאר הצוותים מאשרים. אני מביט בשעון. לא ייתכן שעברו רק דקות מספר מרגע ששמעתי את קולו של ארליה ברמקול. משמע שאין ביוזון. הכל דופק, רוח כלולנו.

ארליה חוזר מחדש על הקו והטוח למטרה, מה שבטוח בטוח. ירי ראשון אחרי זמן רב. לא רוצים טעויות. מלמטה מגיע האישור, הפקודה נקלטה נכון. "עשר פצצות אש מרגמות!" קלחק" אני שומע את הפ"צצות מחליקות לתוך הקנים ו"טראאח!" פצצה ראשונה בר"ך. אני מביט בשעון: כמה דקות, והסוללה כבר מפגויה. רשפי הירי ומסחי האש נמשכים מכל הקנים לטירוגין. לאור הרשף רואים שבאחד הצוותים עומדים שני חברה בתחתונים. אבל המרגמה יורה, בתחתונים או במדים. המתיחות מתפרקת לאט. זה עתה ניתנה הוראה "הפסק אש!" ארליה מחייך חיוך רחב. כל-כך רחב שעוד רגע תתחברנה לו האוזניים בעורפו. עשינו את שלנו. "סוללה א, עבודה יפה! מהתצפית מודיעים שהפגיעות יפות. צדתים מנוחה. לא לזוז מהעמדות", רועם הרמקול.

הלכה ה"שקשוקה"

החיים בעמדה נכנסים למסלול של שיגרה. הגיעו אוהלי מגורים. יש סידרה של תפקידים טכניים שיש למלאם

גיבורי העמק

חייקה טבחת הקיבוץ, פתחה בפני החיילים ציאה מתחת יריה מחזור מורזו של אשפים בנאק. כשניסו להזוות לה צחקה: "שיהיה לכם לבריאות."

פלוצקי ואשתו חנה, ששיכלו בן במלחמת השיחרור, הישקו את החיילים מים בששון ופתחו בפניהם את ביתם, באחת המושבות. אוי למי שסירב להתכבד אצלם בקפה ועוגיות. חיילי המילואים העבירו את כתובת משפחה זו ממחזור למחזור. "כל החיילים הם בנינו", אמרו ההורים השכולים.

מלכה האופה רחבת-הגרם של אחד מקיבוצי הסביבה אפתה עוגות לחיילים. מוצרי הרלי ורחל הם כלב ליד הרולא דות ועוגות-הפירות שלה, אומר כל מי שטעם מעוגותיה. מרוב העוגות שהדחיסו בהם הפטיקו החברה לאכול לחם.

בתמונה מאושרת. היתושים, הזבובים, העכברים ושאר השכנים-לעמדה המציקים לחברה בלי הרף אינם מופיעים בתמונה, כי "אסרנו עליהם להצטלם מטעמי ביטחון שדה".

בית-שאן. כולם יודעים הכל. אומרים שהפגזה היתה מדויקת. כנראה יהיה עכשיו קצת שקט.

דוקרב ארמילרי

אין שקמ. שלשום פצצות בזוקה על חמדיה. אתמול שבעה פצועים בהתקלות מארב בחבלנים. ארבעה חבלנים נהרגו. היום טרקטור ממוקש ליד מסדה, וההפגזה על קיבוץ גשר. באשדות-יעקב החליטה אסיפת החברים להלין את הילדים בקביעות במיקלטים. הירייה התכופה למיקלט הופכת אותם לעצבניים. מוטב שיישנו שם למפרע.

ובתוך כל המהומה משתלבות גם המרגמות. הלילה היה דוקרב ארמילרי של ממש. הקרב הגיע לכותרות הראשיות של עיתוני הערב. אנו קוראים על עצמנו בלהיטות: "תותחני צה"ל שיתקו את סוללות האוייב" זועקים הצהרונים.

אני נוסע למשק לסלפן הביתה. "איפה אתה נמצא בדיוק?" חוקר אותי הקול הנשי המודאג. "בטבריה", אני משקר לה.

"מה אתה עושה בטבריה?" "מתרחץ בכנרת ומחזר אחרי נערות בבקיני", אני טוען. "תשמור על עצמך".

"בטח שאשמור על עצמי, אני לא רוצה להידבק... צחוק מאולץ... קליק. לא מאמינה לי, אבל יודעת שאני בריא ושלם.

הבוקר פגשנו באנשי שריונית מישמר הגבול. כיכדנו אותם במשקה קר ופירות. החלפנו ליצרות. חלק מאנשי השריונית דרוזים. שעה אחרי הפגישה יצאו לשביל הפטרו-לים שלאורך הירדן ועלו על מוקש. שני פצועים קל.

המים של סלוצקי

את **מיי-השתייה** מובילים אלינו בעוקב, מיכל הנגור עליידי נג. את המים אנו מקבלים אצל משפחת סלוצקי.

החברה הטובים כשנחה הרוח על קצין העמדה ארליה, שלף מצ' למה עתיקה והנציח את המחזור מייד לאחר מיסדר הבוקר.

והם תופסים רק שעות מועטות ביום. כל בוקר כמה שעות להתחפרות. סידורים, ארוחות, שמירות ותורנויות. ביום מלחמה בזבובים. בלילה ביתושים. מתמרחים בתכשיר נגד יתושים. התכשיר משפיע על כולם חוץ מהיתושים.

האוכל הוא בעייה. אין לנו טבח. הטבח היחיד ש-התייצב נשלח לסוללה אחרת. לנו הפרישו "אחראי כשרות". הוא יודע להבחין בין בשר לחלב, אך לא לבשל. כשרוני-תיו מצטמצמים בתחום הביצים הקשות, הקפה והתה. אוהל המטבח מלא פרודוקטים טריים ואנו אוכלים בינתיים ביצים קשות, ירקות שלמים וזיתים. צריך לעשות משהו.

"בעצם אני יודע לבשל", אני מציבט לארליה, "אני הולך לעזור במטבח".

זה היה שקר קטן. אני יודע לשחק בדליקטסים וארוחות קטנות, אבל מעולם לא בישלתי לעשרות אנשים. צריך לנסות. המאכל היחיד בו אני מסוגל לחשב כמויות גם לציבור גדול הוא השקשוקה, תערובת מזרחית של ירקות מאודים, תבלינים וביצים. הולכים לעשות שקשוקה.

כל הסוללה מסתכלת. אני משתלט על המטבח והשקשוקה רוחשת ומעלה ריח ניחוח. אני טועם. "חסר מלח".

"מלח!" עוברת הקריאה בציבור, עד שהיא מגיעה לתוך האוהל. ואחראי הכשרות מבקיע לו דרך עם שקית פלסטיק קטנה ובה מלח. אני קורע את קצה השקית ומריק את תוכנה בתנועה גרנדיוזית לתוך התבשיל. מן התבשיל מתחיל לעלות ריח משונה. דומה לגפרית. אני טועם שנית. טינופת. חמוץ ומגעיל. מתחילה מועצת מלחמה. מה קרה בעצם? לפני רגע היה הכל נהדר, קצת מלח לא יכול להרוס שקשוקה. "בטח הביצים סרוחות", קובע אחי.

אל הסיר נדחק צעירי, טוחר פרחים תימני מתלאביב. הוא טובל אצבע, מלקק, פורץ בצחוק: "יא חמור, שמת מלח לימון!".

מבט אחד בשקית הפלסטיק מאשר. כתוב שם "מלח לימון, ארוז עבור צה"ל 200 גרם". היום שוב אוכלים